

Stang ut mot husmann

Hvis advokat Fabian Stang blir ordfører, vil han at folk i Oslo blir snillere og tar mer vare på de eldre. Så får han leve med illsinnte bønder og en jusprofessor som anklager ham for å ha truet, lurt og brutt god advokatskikk overfor en gammel, hjertesyk husmann.

«IKKE FARLIG»: — Nei. «Det er ikke farlig å skrive under der,» sa han Stang, forteller Sverre Vennerås (78). I dag angreir han på hele affæren, og mener han slet med å tenke klart etter sine fem hjerteinfarkt.

— OPPDRAGET VAR ENKELT. Jeg skulle bare flytte pengene og utstede skjøtet. Det var pølse for penger, det.

Advokat Fabian Stang åpner vinduet ved siden av skrivebordet, og tenner ligh-teren. På den ene veggen henger malerier av hans far og bestefar i stolt positur. På en annen henger fotografier av ham sammen med blant andre moren Wenche Foss, og deretter bilder fra politikken. Stang er Høyre-politiker i Oslo bystyre. På tampen av fjoråret lanserte han seg selv som ordførerkandidat i et intervju

med Aftenposten. Hvis Høyre og folket vil ha Fabian, vil han arbeide for en «gladere by», der folk er snillere mot hverandre. De eldres kår er hjertesaken.

Men først skal han ri av en aldri så liten storm som har bygget seg opp i Sørkedalen, det landlige, fredelige skogs- og jordbruksområdet som strekker seg fra Bøgstad og innover i Osloområdet, og hvor godseier Carl Otto Lovenskiold eier det meste. Det er som Lovenskiolds advokat at Fabian Stang har pådratt seg savel jusprofessor Carl August Fleischers som

Sørkedalen Bonde- og småbrukerlags vrede. Det freses om «den lille manns» kamp mot overmakten. Stang anklages for å ha lurt og truet en gammel, sykdomssvekket mann. Fleischer anklager ham for å ha brutt reglene for god advokatskikk gjennom å ha representert to mulige motparter. Flere av anklagene er nylig tilbakevist i Oslo Tingrett. Men nå er det kronerulling på gang i Sørkedalen for å få reist ny rettsak.

— Nei, dette var tradisjonell pølse for penger, gjentar Stang.

«Skulle vi komme i den situasjon at Sverre Venneråsen ikke vil medvirke med sin underskrift vil det, slik forholdene ligger an, antageligvis være forholdsvis enkelt å få en dom på transaksjonen (...))»

Advokat FABIAN STANG i brev til godseier Carl Otto Løvenskiold, 19. januar

16. JANUAR 2004 TOK ADVOKATEN turen opp til husmannsplassen Venneråsen i Sørkedalen. Med seg hadde han ferdig utarbeidede brev og dokumenter i tilfelle mannen han skulle møte «var innstilt på å undertegne med det samme», som han tre dager senere skrev i et brev til Løvenskiold.

Selv om Løvenskiold personlig hadde besøkt Venneråsen to ganger på dette tidspunktet, fant Stang det naturlig å bekrefte at pensjonisten var «fullt ut tilregnelig, med god hukommelse og godt oppdatert».

Men den gamle nølte med å avgi signatur, som skulle klarere at Løvenskiold kunne overta bruket hans gjennom en forkjøpsrett.

Stang var ikke bekymret:

«Skulle vi komme i den situasjon at Sverre Venneråsen ikke vil medvirke med sin underskrift vil det, slik forholdene ligger an, antageligvis være forholdsvis enkelt å få en dom på transaksjonen (...))», skrev han til Løvenskiold.

I løpet av noen dager var Venneråsens signatur i boks. Søknader om konsesjon, sammenføyninger av gårds- og bruksnumre og tinglysning skjedde i rekordfart. Stang kjenner «gamet», med lang erfaring i eiendomsmarkedet, og var på den tiden medlem i Oslo bystyre byutviklingskomité.

FØRST RUNDT PÅSKE 2004 LAKK NYHETEN UT:

Venneråsens 100 mål var solgt for 200 000 kroner til Løvenskiold. Folk i Sørkedalen var i sjokk.

– Hvem i dag selger gården sin for 200 000 kroner? spør Helen Venner, Sverres niese.

Hun skal, som eneste barnebarn av Sverres far, ha vært tiltenkt å overta gården siden hun var barn.

– Det er nesten umulig å få kjøpt tomt eller bygget i Sørkedalen. Det er leit for mange som er vokst opp og vil bo her. Derfor har folk alltid sagt til Helen at hun er heldig som skulle overta Venneråsen. Det er noe alle her har visst, sier Lillann Berger, leder av Bonde- og småbrukerlaget i Sørkedalen.

Kampen om tomtene i Sørkedalen har en forhistorie.

Det er 357 år siden Løvenskiolds forgjen-

gere overtok Sørkedalsgodset i Oslo. Etter inntekter fra trelasthandel hadde handelsmannen Morten Lauridtzten lånt betydelige beløp til kong Christian IV, mot pant i Krongodset nord for Christiania. Kongens etterfølger, Frederik III, kunne ikke innfri pantet. I 1649 skjøtet derfor Frederik Sørkedalsgodset over til Lauridtzten «och hans Arffuinger». Både blått blod og norgeshistorie er knyttet til slekten Løvenskiold, gjennom navn som Peder Anker, grev Wedel Jarlsberg og under unionen med Sverige: statsministrene Severin og Carl Otto Løvenskiold.

KRONGODSET SØRKEDALEN BLE SYMBOLSK

for et spesielt historisk drama: avviklingen av husmanns- og leilendingeordningen i Norge. I dalen bodde mange folk som leide jord mot arbeidsplikt (men ikke -rett). Plikten innbefattet også sønnene på gården. De hadde ikke lov til å jobbe for fremmede uten tillatelse. Kontrakten gikk gjerne i arv, som for Sverre Venneråsens forgjengere, som har vært Løvenskiolds husmann siden 1800-tallet.

I 1928 vedtok Stortinget jordloven: Leilendingene skulle fritt få kjøpe jorden de levde på. Men Carl Otto Løvenskiold – bestefar til dagens Carl Otto – motsatte seg vedtaket, inntil han i 1948 tapte for et trettitalds husmann i Høyesterett. I mellomtiden valgte noen husmenn å kjøpe jord, mot de betingelser Løvenskiold satte. I 1939 kjøpte Sverres far jord av Løvenskiold, med en klausul om at ved «salg av eiendommen til andre enn eiers barn skal Løvenskiold ha forkjøpsrett til eiendommen(...)». I 1951 ble en skogteig føyd til. Og da Sverre overtok bruket i 1976, ble det tinglyst at «hans søsken får forkjøpsrett etter offentlig takst hvis eiendommen igjen skal overdras.»

EN MAIDAG I 2002 HOGG DET TIL I BRYSTET

mens Sverre ryddet vindfall i skogbrynet. Han klarte å kravle seg inn i stua og ringe 113. I ettertid sier folk at han døde fem ganger den dagen, etter å ha overlevd fem hjerteinfarkt.

– Jeg ble nok litt forstyrret i huet etter infarkten, sier Sverre selv. Også pårørende og

naboer mener han ble satt vesentlig tilbake fysisk og psykisk.

Sommeren etter ble han oppsøkt av en fjern slektning, som foreslo å kjøpe gården.

– Sverre har sagt han fikk beskjed om ikke å si noe til noen. Så vi visste ingenting, sier Helen Venner.

– Jeg fikk beskjed om ikke å si noe, for da kunne hun nærmeste slektningen begynne å bråke. Så jeg sa ikke noe, forteller Sverre.

Han skrev under på en senere omstridt kjøpsavtale, der gården han kjøpte av moren for 100 000 i 1976 verdsettes til 200 000 kroner, pluss det en jordbrukstakst måtte føye til. Alt mot at han får bo på gården så lenge han lever. Kjøperen skal så ha kontaktet Løvenskiold, for å høre om han frafalt sin forkjøpsrett fra 1939.

Ingen kontaktet Sverres søster, som har forkjøpsrett ifølge kontrakten fra 1976. Eller datteren Helen Venner, som mener hun omfattes av forkjøpsretten fra 1939. Og Løvenskiold bestemte seg for å kjøpe tilbake gården bestefaren solgte et halvt århundre tidligere.

M REGLER FOR GOD ADVOKATSKIKK

3.2 Interessekonflikter

Hovedregel:

«En advokat skal ikke påta seg oppdrag hvis det som følge av oppdraget oppstår risiko for brudd på advokatens lojalitet og fortrolighet overfor klientene eller brudd på advokatens plikt til uavhengighet.»

Dobbeltrepresentasjon:

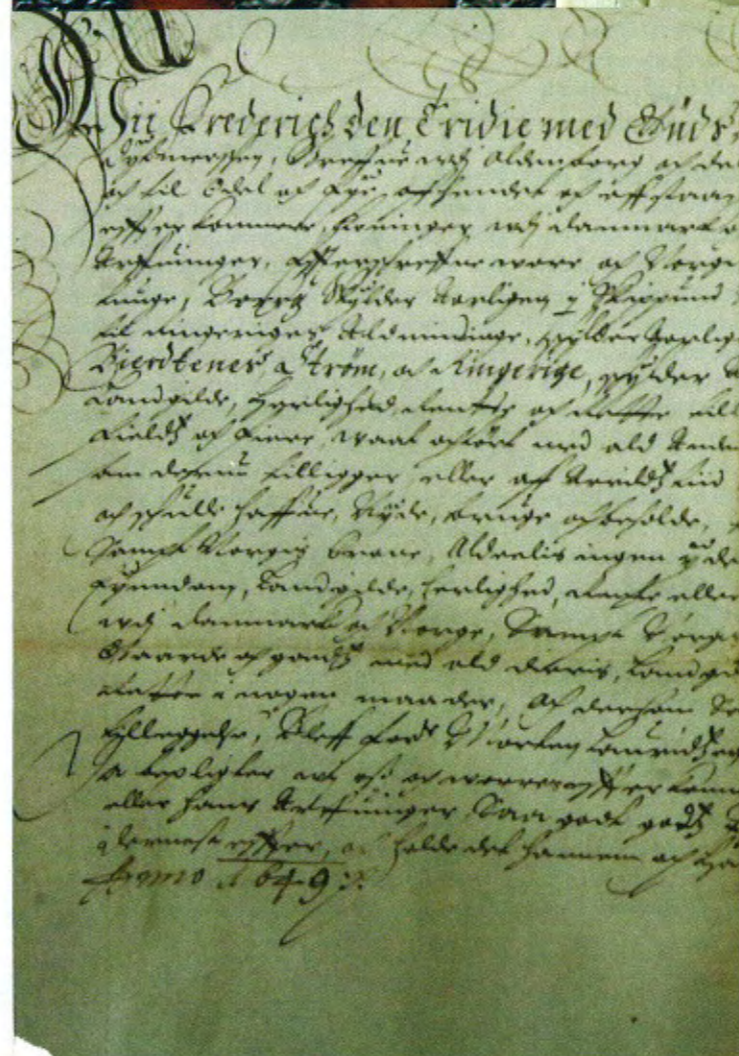
«I samme sak må ikke en advokat rådggi, representere eller handle på vegne av to eller flere klienter hvis det foreligger eller oppstår motstridende interesser mellom dem i saken eller det er en klar risiko for dette.»

Kilder: Den Norske Advokatforening (stadfestet som offentlig forskrift)

LOVENSKIOLDS SOLDAT:

– Nei, altså, meningen er ikke å drive inn penga. Det var bare et forsøk på å få litt fred, altså, sier advokat Fabian Stang, etter at Løvenskiold i Dagbladet lovet ikke å drive inn saksomkostningene mot pensjonisten Venneråsen, mens Stang i brev form krevde taushet og at ballen ble lagt ned.

KONGELIG START: Dagens Løvenskiold-gods startet med at en betalingsudyktig konge, Frederik III, ikke evnet å betale gjelden til forretningsmannen Morten Lauridtzten. Her skjøtet fra 1649. Det skulle bli flere.

«Vi have for nøjaktig og fuldkommen Betaling solgt, skjødt og til Odell og Eie avhændet og afstaaet, fra os og vore Efterkommere, Konningen udi Danmark og Norge samt Norges Krone til os elskelige Morten Lauridtzten, Foged over Akers Fogderi, og hans arvinger vore og Norges Krones Gaarde og Gods, liggendes i Akers herred.»

Fra kong Frederiks skjøte av 1649, der Løvenskiolds forgjenger Lauridtzten la grunnlaget for Sørkedalsgodset.

«Undertegnede godseier Carl Otto Løvenskiold skjøter og hjemler herved til Severin Hansen, født 18. april 1897, 2 parseller av eiendommen Venner i Aker Herred, g. nr. 17, b.nr. 1. (...) Ved salg av eiendommen til andre enn eierens barn skal Løvenskiold ha forkjøpsrett til eiendommen og rett til å godkjenne eller forkaste den nye kjøper.»

Fra skjøtet hvor Carl Otto Løvenskiold – bestefar til dagens Carl Otto Løvenskiold – selger husmannsplassen til Sverre Venneråsens bestefar.

«Det forutsettes at hans søsken får forkjøpsrett etter offentlig takst hvis eiendommen igjen skal overdras.»

Skjøte da Sverre Venneråsens overtar plassen 15. mars 1976.

► Så, på tampen av 2003, fikk husmannssønnen Sverre storinnrykk av fintfolk på gården.

– **HAN ADVOKAT STANG KOM HER MED PAPIR,** vet du. Skogsjefen til Løvenskiold var her tre ganger. Løvenskiold to ganger. Etter mitt hue, da. Og nysgjerrig har de vært alle ganga. Og skogsjefen har vært her to ganger med Løvenskiold, forteller Sverre Venneraasen når vi møter ham på gården. Sola skinner på den spartanske, men idylliske husmannsplassen.

– **Hva ville de?**

– Ehhhhja ... De ville vel jeg skulle gå med på det som dem mente, ja. Men jeg har ikke gått med på noe de ville.

– **Ville du ikke skrive under?**

– Nei. «Det er ikke farlig å skrive under der», sa han Stang. «Nei, jeg veit ikke hva det er. Så det er ikke noe jeg vil gå med på», sa jeg.

– **Skrev du under på skjøtet?**

– Nei, du jeg blir nok for gammel til å svare på dette, skjønner jeg.

– **Husker du ikke om du skrev under?**

– Det kan jeg nok ha gjort, skjønner jeg. For jeg ble nok litt forstyrret i huet av den infarkten, skjønner du.

– **Var de hyggelige?**

– Ja, hyggelige var de, alle som var her. Men jeg vet ikke hvordan det går når Putin kommer. Da tror jeg at jeg tar frem geværet, sier Sverre, og ler godt.

HELEN VENNER LER IKKE. I våres ble hun uteksaminert som agronom. Planen var – og er – å overta bruket etter Sverre.

– De lurte og utnyttet onkelen min, som er sterkt svekket etter infarktene. Kanskje kan han også ha blitt litt blendet av pengene. Og de lurte meg, sier Venner.

I ettertid føler også Venneraasen seg lurt. Av tekniske grunner ble det den første kjøperen han gikk til søksmål mot, ikke Løvenskiold. Men Oslo Tingrett fant i januar i år kjøpskontrakten gyldig. Venneraasen var ikke blitt lurt. Det var «intet som indikerer at Venneraasen har vært mentalt redusert ved avtaleinngåelsen,» skriver retten.

NÅ KJØRER BONDE- OG SMÅBRUKERLAGET og naboer i Sørkedalen en kronerullingskampanje for at Helen Venner skal få råd til å trekke Løvenskiold for retten. Moren døde i 2004, og gjennom hennes dødsbo håper hun å vinne frem. De stiller en rekke spørsmål ved saken:

- Stusset ikke Løvenskiold eller Stang – som har over 20 års erfaring med eiendomsalg i Oslo – da de så prisen? Selv etter den avtalte jordbrukstaksten kom ikke totalsummen på mer enn 336 000 kroner. Helen Venner har imidlertid bestilt en annen jordbrukstakst, som lød på 1,2 millioner.

- Ble det utøvet et utidig press mot Sverre

da han – uten advokatbistand – fikk gjentatte besøk på gården av folk han omtaler som «de høye herrer»: Løvenskiold, skogsjefen og Stang?

- De reagerer på at Stang i januar 2004 signerte på vegne av Sverre Venneraasen både da han søkte om konsesjonsfritak og om sammenføyning av gårds- og bruksnumre. «For Sverre M. Venneråsen i henhold til fullmakt, Fabian Stang», skrev han, med underskrift og advokatstempel.

– Vi ba Stang om å få se fullmakten fra Venneraasen. Da sa han at han hadde fått den muntlig over telefon, sier Venner.

- De mistenker at søknadene var ledd i å få gjennomført en lynrask saksbehandling, så kjøpet ikke skulle bli oppdaget før det var tinglyst. Stang – som altså satt i byutviklingskomiteen – skal da også ha forsert kommunens papirmølle på få måneder.

– Andre i dalen har brukt opptil 30 år bare på å få skilt ut ei lita tomt fra jorda si, sier Venner.

- Stang meldte først om konsesjonsfritak. Men han hadde oppgitt for lave mål. Jordbruksarealet var konsesjonspliktig.

– Dersom Stang trodde at eiendommen var konsesjonsfri, burde han i hvert fall forstått at den var verdt mye mer enn kjøpesummen, mener Venner.

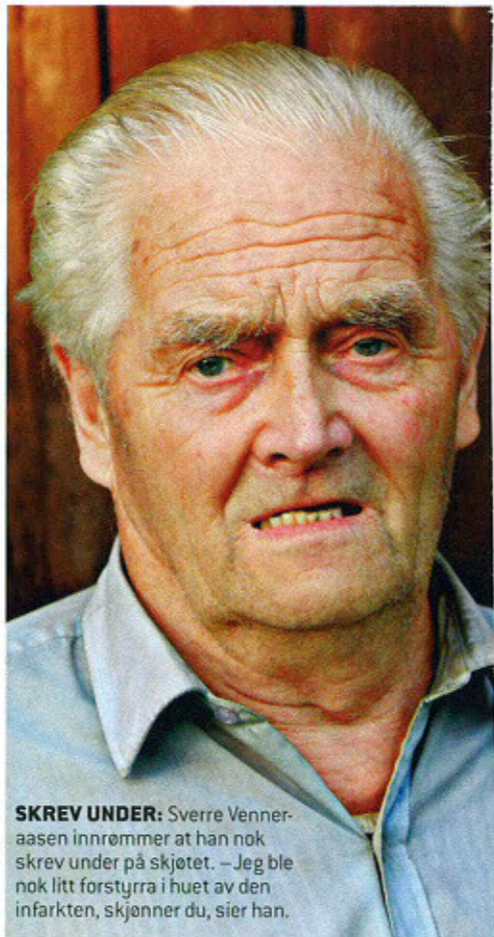
- De mistenker også at eiendommen ble sammenføyd til ett gårds- og bruksnummer – det som opprinnelig tilhørte skogsområdet – slik at folk i Sørkedalen skulle tro Sverre hadde solgt skogen når de leste om tinglysingen.

SØRKEDALEN BONDE- OG SMÅBRUKERLAG har hyret Carl August Fleischer, professor i rettsvitenskap, til å skrive en betenkning om Venneraasen-saken. Fleischer viser blant annet til at Løvenskiolds forkjøpsrett fra 1939 gjelder bare to gårds- og bruksnumre. I 1951 kjøper Venneraasen ytterligere én eiendom, som Sverres søsken gjennom kjøpet i 1976 fikk forkjøpsrett på. Men i brev til myndighetene i 2004 føyer Stang alt sammen til ett gårds- og bruksnummer.

– Men Stang skriver bare flott at forkjøpsretten gjelder hele eiendommen. I brev til myndighetene ber han uten videre om at hele eiendommen blir sammenføyd. Det finnes det ikke noe grunnlag for, og dette er meget alvorlig, sier Fleischer.

Professoren reagerer også på at Stang i minst to sammenhenger opererer på vegne av Venneraasen.

– Helt uavhengig av hva Sverre Venneraasen måtte ha gitt fullmakt til pr. telefon, så er det klart at en advokat ikke kan opptre slik. For når han utgir seg for å være Venneraasens advokat, plikter han å ivareta hans tarv. Og det er ikke i samsvar med hans tarv å slå

SKREV UNDER: Sverre Venneraasen innrømmer at han nok skrev under på kjøpet. – Jeg ble nok litt forstyrret i huet av den infarkten, skjønner du, sier han.

disse eiendommene sammen og gi inntrykk av at forkjøpsretten gjelder det hele, mener Fleischer.

Den offentlige forskriften for god advokat-skikk sier om interessekonflikter: Man skal ikke påta seg et oppdrag dersom det er «risiko for brudd på advokatens plikt til uavhengighet». Advokaten må heller ikke «rådggi, representere eller handle på vegne av to eller flere klienter hvis det foreligger eller oppstår motstridende interesser mellom dem i saken eller det er en klar risiko for dette.»

– I denne saken er det hele tiden en åpenbar risiko for interessekonflikter og risiko for brudd på advokatens plikt til uavhengighet. Og det må Stang ha skjont, gitt de historiske motsetningene mellom Løvenskiold og husmennene, sier Fleischer.

Han hevder også at Løvenskiolds forkjøpsrett må anses bortfalt etter Høyesteretts dom i 1948.

– Løvenskiold kjempet med nebb og klør mot Stortingets vedtak om jordloven, som skulle gi leilendingene rett til å bli frikjøpt. Mens han fastholdt denne rettsstridige holdningen, tvang han igjennom sine betingelser overfor husmenn som var så heldig å få kjøpe av ham. Det kan ikke være noe grunnlag i dag

«Hensyntatt til alt som er skjedd, ondsinnede presseoppslag etc., er det dog ikke aktuelt å frafalle kravet før min klient har visshet for at ikke ytterligere krav, beskyldninger etc. blir fremsatt.»

Advokat FABIAN STANG i brev til Venneraasens advokat

for å opprettholde denne rettsstridige adferden. Når Stang opptrer som Venneraasens advokat, er det et grovt brudd på hans advokatplikter hvis han ikke har orientert ham om hvor uholdbar Løvenskiolds forkjøpsrett i realiteten var, hevder Fleischer.

ETTER AT DAGBLADET OMTALTE SAKEN i slutten av april i år, svarte Carl Otto Løvenskiold med et leserinnlegg 7. mai. Der går han i rette med en rekke angivelige usannheter.

«Til tross for at det hevdes i Dagbladet, har jeg aldri hatt til hensikt eller forsøkt å drive inn saksomkostningene retten ila Sverre Venneråsen,» skrev Løvenskiold blant annet.

Men 1. juni skriver Fabian Stang til Venneraasens advokat:

«Hensyntatt til alt som er skjedd, ondsinnede presseoppslag etc., er det dog ikke aktuelt å frafalle kravet før min klient har visshet for at ikke ytterligere krav, beskyldninger etc. blir fremsatt.»

Fleischer viser til at Løvenskiold dekket advokatutgiftene til Venneraasens motpart, kjøperen av gården.

– Her ser vi en økonomisk overlegen motpart, Løvenskiold, som gjennom Stang utsetter Venneraasen for en løpende trussel om

sensur og økonomisk ansvar. Løvenskiold kan i praksis ruinere Venneraasen for hans uttalelser. Dette er et alvorlig inngrep i hans ytringsfrihet og rettsikkerhet, sier jusprofessoren.

PÅ SITT ADVOKATKONTOR I BOGSTADVEIEN humrer Stang og sier det er «et godt tegn» at det er Fleischer som kritiserer.

– Løvenskiold kom til meg og sa han hadde kjøpt et småbruk i Sørkedalen, hvor han har gjort forkjøpsretten gjeldende. «Kan du ordne med kjøpekontrakt, skjøte og oppgjør?» Og da gjør vi advokater akkurat som meglere: Vi opptrer «på vegne av» begge parter i forbindelse med oppgjørfunksjonen. Dette gjorde jeg på helt tradisjonell måte, til det oppsto konflikt, sier Stang.

– Jeg så aldri at det var noen interessekonflikt, for niesen kom inn. Jeg er ganske overrasket over at en professor beskylder meg for brudd på god advokat-skikk uten å høre min versjon. Det er et brudd på det kontradiktoriske prinsipp: Man skal ikke dømmes før man er hørt, sier Stang.

Han presiserer at han selvfølgelig ikke har hatt direkte kontakt med Venneraasen etter at han fikk advokat.

At han tar en eiendom fra 1951 med i for-

kjøpsretten fra 1939, anser han ikke som hans eller Løvenskiolds problem.

– Den første kjøperen aksepterte at Løvenskiold hadde forkjøpsrett. Så dette var aldri noe tema. Og hvis Løvenskiold likevel ikke skulle ha forkjøpsrett, så var det jo kjøperen som skulle vært sur, sier Stang.

Grunnen til at han sammenføyde eiendommene, var at han da kunne få konsesjon raskere, slik at Venneraasen kunne få pengene sine raskere, oppgir han.

– **Burde du som dreven eiendomsadvokat reagert da du så at Løvenskiolds forkjøpsrett gjaldt to eiendommer, mens saken du håndterte gjaldt tre?**

– Nei, jeg hadde bare fått beskjed om at Løvenskiold hadde forkjøpsrett.

Høyesterettsdommen fra 1948 har han ikke kjent til. Men etter møtet med Memo har han lest dommen, og mener den ikke er relevant, siden Venneraasens far ikke var blant husmennene som gikk til sak mot Løvenskiold.

– Du vet, her på kontoret gjør vi kanskje 200 sånne eiendomstransaksjoner i året. Hvis vi i de sakene skal grave så dypt som Fleischer krever, hadde vi ikke kunnet fungere. Dette var faktisk en helt tradisjonell transaksjon til å begynne med. Det eneste juicy med saken ►

er at det er Løvenskiold, en gammel mann, at Fleischer er inne i bildet og at jeg heter Fabian Stang, sier Fabian Stang.

HAN SVARER SLIK PÅ DET FAKTUM at Løvenskiold sier han ikke vil kreve inn saksomkostningene Venneråsen er idømt, mens Stang setter som betingelse at pensjonisten ikke ytrer seg offentlig eller går til sak.

– Jaaaaaaa ... Nei, altså, meningen er ikke å drive inn penga. Det var bare et forsøk på å få litt fred, altså.

– **Så sent som 1. juni skriver du at pengene vil bli drevet inn. Da må de jo forholde seg til det?**

– Nei, vi skriver vel at pengene ikke vil bli drevet inn.

– «Med mindre ...»

– Ja.

– **Så Venneråsen må legge saken død, hvis ikke blir pengene drevet inn?**

Stang nikker.

– **Blir det ikke da feil å fremstille det som om pengene ikke vil bli drevet inn? Pengene brukes vel her som et pressmiddel?**

– Ja ... Ja, det ... Men sånn er verden. Sånn er verden, sier Stang.

ORDFØRERAMBISJONER HAR HAN FORTSATT.

Til høsten er det nominasjon i Oslo Høyre.

– En advokat som ikke har noen motparter som er misfornøyd, har gjort en ganske dårlig jobb. Og hvis det er slik at man ikke kan være i politikken fordi noen er misfornøyd med jobben man har gjort i det sivile liv, så ender man bare opp med politikere som aldri har vært noe annet enn politikere, sier Stang.

At han i denne saken assosieres med det motsatte av eldreomsorg – hans hjertesak – avfeier han.

– En advokat har krav på ikke å bli identifisert med sin klient. Og det må jo være slik at jeg kan være opptatt av folks ve og vel, selv om jeg forsvarer for eksempel en drapsmann.

VED ET MØTEBORD i Løvenskiold-Vækerø administrasjonsbygg sitter en middelaldrende mann iført blå- og hvitstripet skjorte, nøytrale briller, og med klassisk sideskill. Det er ikke mye ved Carl Otto Løvenskiold som minner om blått blod, grever og baroner. Men han er 13. generasjon leder av en familiebedrift som nå har 800 ansatte, omsetter for 3,2 milliarder kroner, og er mest kjent for å bygge varekjeden Maxbo og å forvalte 430 000 mål av Osloområde. Familien driver i et «evighetsperspektiv».

– Derfor må vi ha troverdighet i det vi gjør,

sier han. Og Fabians Stangs metoder har han full tillit til.

– Stang er særdeles oppegående og tillitsfull og opptrer til enhver tid korrekt og riktig, sier Løvenskiold.

Dagbladet har han nylig klaget inn til Presens faglige utvalg.

– Jeg har aldri brukt ufine metoder eller truet en syk mann. Jeg har aldri truet noen i hele mitt liv, og kommer heller aldri til å gjøre det. Jeg har høye ambisjoner om å gjøre ting ordentlig. Og jeg ville aldri gjort noe som ikke tåler dagens lys.

Enkelte detaljer kan han ikke besvare. Men han betaler gjerne mer for eiendommen han nå har «kjøpt tilbake», dersom Venneråsen kan dokumentere at den er verdt mer. Og han insisterer på at han ikke har til hensikt å kreve Venneråsen for saksomkostninger.

– **DU VAR REPRESENTERT** både ved en skogbrukssjef og en erfaren advokat da du møtte Venneråsen. Selv har du lang erfaring med eiendomstransaksjoner. Venneråsen gjorde dette for første gang i sitt liv. Ville det vært unaturlig å anbefale ham å skaffe seg en advokat?

– Nei, den tanken slo meg ikke på det tidspunktet, for jeg opplevde ham ikke som å være

KRONERULLING I DAR ´N: – De lurte oss, sier Helen Venner, som trodde hun skulle overta onkel Sverres husmannsplass. Nå har Kari-Ann Berger og Bonde- og småbrukerlaget i Sørkedalen satt i gang kronerulling, så Venner kan trekke Løvenskiold for retten.

i en situasjon hvor det var behov for det.

Det var blant annet på grunnlag av Løvenskiolds og Stangs vitnemål at Oslo Tingrett anså Venneråsen som tilregnelig under handelen.

– Vår skogsjef snakket med Venneråsen her om dagen, og hadde en lang og hyggelig prat. Han opplevde ham som rask og oppegående.

– **Tilregnelig og med god hukommelse?**

– Ja, han drev ute i skogen sin.

– **Så dette er en mann en kan gjøre en avtale med?**

– Absolutt.

– **Også i dag?**

– Ja, nå har jeg ikke snakket med ham i dag. Men jeg ser ingen grunn til at situasjonen er annerledes enn da.

– **Jeg bare lurte på om du kunne skrive underskriften din der, sier jeg brått, og legger notatblokken med en blank, linjert A4-side foran ham.**

– Skrive underskriften min? spør Løvenskiold.

– Ja.

– **Hvorfor det?**

– **Jeg ville gjerne bare sett underskriften din.**

– Nei, da vil jeg vite hva du skal bruke den til.

– **Hvorfor det?**

– Jo, du kan fortelle meg hva den skal brukes til.

DERMED FORTELLER JEG OM BESØKET på Venneråsen gård noen dager tidligere, hvor jeg som en innskytelse la samme blokk foran Sverre Venneråsen, og spurte om han kunne signere.

Uten å stille spørsmål skrev han under på papiret. Han skalv på hånden, og brukte ett minutt tid. Han var mest opptatt av om vi ville ha stekte pølser, som han hadde vært så vennlig å tilberede for sine gjester.

– **Hva tenker du når du får høre dette?**

– Nei, jeg ville vite hva du skulle bruke underskriften til i denne sammenhengen.

– **Hva kan det for-**

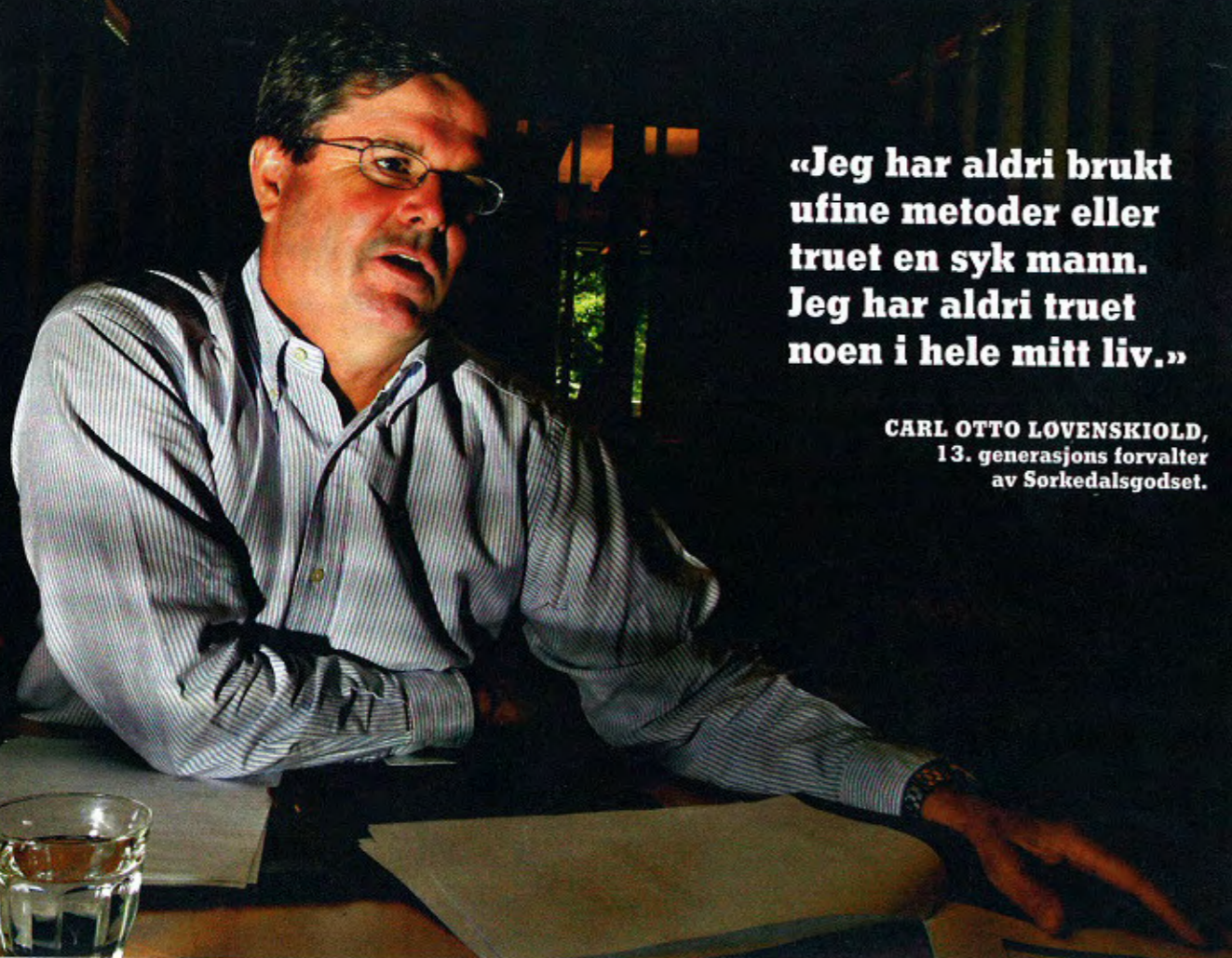
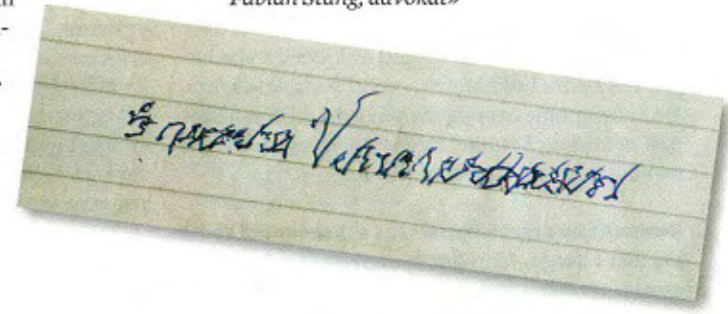
telle at Venneråsen ikke stilte det samme spørsmålet?

– Nei, det vet jeg ikke, sier Carl Otto Løvenskiold.

MANDAG I FØRIGE UKE sendte Fabian Stang et brev til Venneråsens advokat, med kopi pr e-post til Memo.

Sverre Venneråsen – saksomkostninger
For at det ikke skal oppstå ytterligere misforståelser har Carl Otto Løvenskiold bedt meg presisere at det krav han har ervervet/måtte ervervet mot Sverre Venneråsen (...) ikke vil bli inndrevet og er derfor bortfalt.

Med vennlig hilsen
Fabian Stang, advokat»

«Jeg har aldri brukt ufine metoder eller truet en syk mann. Jeg har aldri truet noen i hele mitt liv.»

CARL OTTO LOVENSKIOLD,
13. generasjons forvalter
av Sørkedalsgodset.